

dige »V Marijinem Celju«, ki bodo drag spomin marijnoceljskim romarjem; potem je izšla doktorja Jos. Pajeka »Zgodovina Poličanske župnije«, ki bo domačim zgodovinarjem dobrodošlo berilo; slednjič pa je izdala imenovana tiskarna najbolj razširjen molitvenik naše škofije »Venec pobožnih molitev in svetih pesmi za očitno in domačo službo Božjo bogoljubnih kristjanov«. Kako silno priljubljen je ta odlični »Venec« med pobožnimi Slovenci, priča že njegova sedma izdaja, katero je Cirilova tiskarna vsled mnogostranskih želj in prošelj priredila.

Poglejmo si krasen »Venec« v novi izdaji nekoliko bliže. Knjiga je precej obširna. Obstoja iz dveh delov. Prvi del, brojč 416 strani, obsega različne molitve, duhovita premišljevanja, pravila mnogoterih družb in bratovščin. Mešnih molitev je šest, litanij najst vrst. Podan je lep dnevni red, opisani so najvažnejši prazniki, celo leto je zanimivo razdeljeno in z običajnimi pobožnostmi ozaljšano. Drugi del ima 314 strani ter prinaša najbolj priljubljene nabožne pesmi.

Novo izdajo je založilo, »katoliško tiskovno društvo v Mariboru«, kojega lastnina je odslej knjiga; dobro je, da je založba v domačih rokah, to so mnogoteri dolgo časa srčno želeli.

V predgovoru je citati, da je »Venec« prvič izšel l. 1858. Pisal ga je in pozneje zdatno povečal, veleč. g. stolni dekan Lovro Herg. Že prejšnje izdaje so bile zelo močne; tiskalo se je 4—5 tisoč izvodov vsakokrat. Sedanja sedma izdaja je izšla istotako v 5 tisoč izvodih. Med vernim narodom že toraj roma nad 25 tisoč »Vencev«, najboljše znamenje, da je nevtrudno delavni g. Lovrencij Herg podal vernikom prijetno dušno hrano, katera se je njim neizmerno priljubila.

Spremenilo se v novi izdaji v primeri s prejšnjimi, ni mnogo, bistvenega nič. Tiskovno društvo je imelo poseben namen, ostati večinoma pri dosednji vsebini. Ako bi se bilo namreč dodajalo mnogo novega gradiva, bila bi knjiga preveč obširna in potem za rabo ne bi bila prilična. Največ sprememb je v drugem, pesniškem delu. Nekatere pesmi so se izpustile, ker so le malo kje znane, ali so pa po jeziku in obliki za tisek manj sposobne. Pesmi, ki so še iz prejšnjih izdaj, tudi ni kazalo zdatno spremeniti, akoravno je oblika sem ter tje zastarela. Zakaj ne? Zato, ker ljudstvo še rado poje po prejšnjih izdajah; ako bi se pa v novi mnogo spremenilo, bi nastale marsikateri zmešnjave pri petju. Med nove pesmi sprejela se je kot sklep pesniškega oddelka tudi slavnoznana tirolska narodna pesem »Posvečenje Srcu Jezusovemu« v prestavi gospoda dr. Medveda. Ker je napev te pesmi čisto priprost, a vendar zelo navduševalen in ganljiv, je pričakovati, da se bo pesem tudi med našim ljudstvom popolnoma udomčila. Želimo le, da bi se uresničili zadnji dve kitici:

Sveti veri zvesti vsi
Bomo mi vse žive dni,
Brez trepetu, brez strahu
Vdani ljubemu Bogu!
To s prisego ponovimo,
Srcu Jezusa zročimo.

Z dušo vneto bo naš rod
Veren vselej in povsod
Z Bogom združen in edin
Bo iz srca globočin!
To s prisego ponovimo,
Srcu Jezusa zročimo.

Papir nove izdaje je trpežen, tisek razločen in lep; izdaja dela čast Cirilovi tiskarni. Cena 70 kr. nevezanemu in gld. 1.40 vezanemu zvezku je nizka. Želimo, da se tudi ta izdaja razširi med ljudstvom ter vnema verna srca k vedno večji krščanski popolnosti. S. K.

Mili darovi za družbo vednega čiščenja: Sv. Lovrenc v Pušcavi 12 fl. 25 kr., Videm 10 fl., Sevnica 8 fl. 31 kr., Sv. Martin pri Slov. Gradcu 17 fl. 70 kr., Marenberg 4 fl. 1 kr., Gornjigrad 3 fl. 98 kr., Nazarje 4 fl. 58 kr., Črešnjevce 13 fl., Loče 32 fl. 54 kr., Dobrna 18 fl., Črešnjevce 18 gld.,

Žalec 30 fl., Dobje 10 fl., Sv. Alojzij v Mariboru 20 fl. 40 kr., Sv. Primon 3 fl., Vransko 20 fl., Sv. Frančišek na Stražah 4 fl. 8 kr., Loka 38 fl., Kamnica 2 fl., Sv. Marjeta na Pesnici 9 fl., Sv. Jurij na Ščavnici 17 gld. 60 kr.

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o trti in vinu.

Gorniki ob Savi pravijo: »Vino bo letos dobro; megla in solnce grozdje lepo kuhata«. Kakor polju, tako je primanjkovalo pri nas tudi vinogradom par kapljic deža. Ker pa se je zjutraj razprostirala prav gosta in debela megla, je tudi ta nekoliko nadomestila dež. Grozdje je pri nas vohče lepo, kolikor ga je. Nova trta je precej obložena. Gnjiloba se ne prikazuje veliko, pač pa tu in tam plesnivec. Vinska kapljica bo po nekaterih krajih prav dobra ali pa vsaj sredna. Da bi pa tudi nastalo iz te kapljice vino v pravem pomenu, ki oživi in okrepi vtrujeno telo in ojači ter razvedri otožno srce, ali z drugimi besedami — kaj mora gornik vse storiti od časa, ko mu dozori grozdje, pa do tedaj, ko se most spremeni v vino, in kako se mora še nadalje z vinom ravhati, da se ne pokvari — vam hočem dragi mi slovenski gorniki v kratkih vrstah pokazati. H koncu pa naj sledi nekaj splošnih opomb o vinu.

Mošt naj se naliva v velike sode, ker v velikih sodih popolnejše vre, kakor v malih, in vino stanovitnejše postane. Tudi se v velikih sodih manj vina vsuši, ker ga manj skoz doge spuhti. Sodi morajo biti čisti in brez duha. Ako je sod oplesnjen, glej da ga osnažiš. To pa se zgodi, ako v njem živo apno ugasiš, sod dobro obračaš, potem ga pa lepo z vodo oplakneš. Ali pa skuhaj orehovo perje in brinove jagode skupaj, krop osoli in vlij v sod. To naj ostane nekaj ur v sodu, potem ga pa žveplaj, žveplanega pa zopet dobro umij. Žveplo vse plesnive gljivice umori. Ako pa sodov ne potrebujemo takoj, ki so lepi sveži in vinjeni, si jih lahko več let takšne ohranimo, če jih dobro umijemo, žveplamo ter trdo zabijemo. Žveplo čez par mesecev navadno iz sode uide. Zatorej jih moramo na novo žvepljati. Pred rabo pa jih moramo dobro izplakniti, ker zapomni si, kolikor več žvepla v sodu ostane, tem kislejše vino bodele imeli. V žveplanih in neomitihi sodih mošt tudi veliko pozneje začne vreti, kakor sicer v žveplanih, pa vendar dobro izplaknjenih. Nekateri imajo navado, da nalivajo mošt ali vino v sode iz katerih se še žveplo kadi. To morate opustiti, ker škodujete si s tem sami sebi. Žveplane sode pred rabo, kakor sem že rekel, z lepo vodo dobro izplaknite.

Sodi so pripravljeni, sedaj pa v trgatve. Kedaj pa naj beremo? Nekateri že hitijo v vinograde pred sv. Mihaelom. To je seveda malo prehitro, ker je navadno tedaj še nekaj jagod trdih. Grozdje pa je prav za prav zrelo, kedar so jagode svitle, da se skoraj vidi skozi nje, ako se pečke peceljna več ne drže, in ako postanejo peceljni bolj trdi ali pa se posuše. Pravi čas trgatve se pa pri nas določiti ne more, ker nima nobeden le samo ene vrste trsa. Na Nemškem se je v nekaterih krajih vpeljala postava, da ne sme nikdo prej začeti trgati, dokler župan ne dovoli. Za tega voljo se zberejo župani v začetku meseca oktobra, da se odloči dan, kedaj se naj začne trgatve.

Pri branju se mora spraviti vso gnjilo grozdje skupaj, da ne pridejo gnjilobne gljive med zdrav mošt, ter ga na kakšen način ne pokvarijo. Trga se naj pri toplem in suhem vremenu, ne v rosi, pa tudi ne v dežu ali pa takoj po dežu. Ako hočete imeti v vino vodo, primešajte si jo pozneje v kupico, kadar pijete. Če pa mislite vino prodati, bo pa tudi kapljica prej privabila kupca, ako je brez vode. Tudi bi bilo brezvestno, ako hočemo mošt ali vino prodati, pa bi

nalasč v dežu trgali. Seveda, ako v času trgatve dežuje teden za tednom, si ne moremo drugače pomagati, kakor da gremo tudi v grdem vremenu v gorico. Ta nezgoda nas pa opraviči. Martinčeki, to so nedozoreli grozdi, naj se odvržejo. Nabrano grozdje moramo zmečkati z nalasč za to narejenim strojem, z družgalnico. Bolj priprosta, pa za rabo precej dobra stane le samo 8 gld. Teptanje grozdja opustite. Prvič ni to delo nikakor prijetno in drugič je tudi zelo mudno, ter se ne more popolnoma dovršiti. Na Francoskem, kjer je še teptanje v navadi, je zraven tudi godec z goskami. Godce igra, fantje pa po taktu po grozdju poskakujejo.

Trgatev se je torej že začela. Prišli smo do mošta. Kako pa se naj s tem ravna? Ako mošt v sode nalivamo, moramo gledati, da ne bodo čisto polni, ampak naj jih nekaj manjka, da se pri vrenju in bluvanju preveč mošta ne raznese. Tedaj pa se lahko začne s prvim pretakanjem, da se vino loči od drož. To pa se naj ne odlaga do Božiča.

(Dalje prih.)

Vsem p. n. sadjarjem!

Sadna razstava na Dunaju vršila se bode meseca novembra t. l. Kmetijska zadruga v Žalcu pozivlja vse p. n. sadjarje, da se iste vdeležijo v prav obilnem številu. Sadje za razstavo treba je poslati najkasneje do 15. oktobra t. l. kmet. zadr. v Žalcu.

Za razstavo se posebno priporočajo sledeče vrste: Kanada raj, Danciški robač, Ribstonov pepinek, Šampanjska raj, Prižasti kardinal, Mošancelj, Zlata zimská parmena, Vel. kaseljska raj, Rajnela iz Blenheim, Ananazova raj, Sevniska voščenska itd. Od vsake vrste je poslati najmanj 25 komadov.

Košare preskrbela bode zadruga, katera bode poravnala tudi vse druge stroške. Po razstavi se bode sadje prodalo in se bode denar, po odbitju stroškov, dotičnim lastnikom poslal.

Udeležba naj se do 10. oktobra t. l. ustno ali pismeno javi kmetijski zadrugi v Žalcu, katera daje tudi vsa druga pojasnila.

Dopisi.

Cven. (Društveno življenje.) Dne 14. avgusta je »dirkalsko društvo« priredilo dirko. Ta se je vršila pri lepem vremenu, torej ni treba posebič praviti, da se je obnesla prav dobro. — Istega dne je po dirki »Bralno društvo« osnovalo veselico. Da je tota po splošni sodbi bila izborna, gre v prvi vrsti hvala gospodu Šijancu. Ljudstva domačega in iz sosedstva zbralo se je obilno. Starosta za narod vnetih buditeljev, vrli gospod Kukovec, govoril je slavnostni govor, s katerim je poslušalce navduševal za ljubezen do naše širje domovine, slavne Avstrije, in pa za ljubezen do ožje nam domovine, za mili naš slovenski rod. Domači pevci in tamburaši so svojo nalogo izvrševali v največje zadovoljstvo zbranega občinstva. Predstavljala se je tudi gledališka igra »Dobro jutro«. Vloge so igralci prostovoljci izvršili hvalevredno. — Dne 18. avgusta, t. l. na rojstveni dan svetlega cesarja je bilo »Gasilno društvo« v Ljutomeru pri sv. maši. Zvunaj trga blizo paromlina so se zbrala vsa gasilna društva (slovenska) iz okraja ljutomerskega. Za zastavo s Cvena smo pod vodstvom gospoda Jožefa Rajha korakali proti cerkvi. Spremljala nas je godba. Po službi božji so se društveniki dali skupno fotografirati. Podobno, ki jo je gospod Huber dobro pogodil, bodo vdeležniki imeli za spomin na vladarsko petdesetletnico cesarjevo, sedaj bo pa ob enem tudi žalibog za spomenico na grozno smrt tovarišice cesarjeve, blagosrčne cesarice. — Nova in sicer izredna slavnost se je vršila dne 8. septembra. Blagoslovila se je »šolska zastava«. O tem pa sledi dopis v prihodnjem listu.

Iz Ljutomera. (Gospodarska zadruga.) Ni davno tega, kar se je oglašil jako oster glas o ustanovitvi gospodarske (mož je menil «kmetijske») zadruge v Ljutomerski okolici. Od tistega časa nastalo je že nekaj gibanja in beseda zadruga se čuje po večkrat. Pri tem se greši le v tem, da se od nekaterih narodnjakov iz Ljutomera zahteva, naj bi kar čez noč ustanovili tako zadrugo, seveda jo potem tudi vodili in menda tudi plačevali. Kedar pa ne bi slo, potem bi prišel zopet kak tak narodnjak in ta bi se razkoračil, pa bi rekel: «Kaj sem vam pravil; zakaj niste nič premislili; prav se Vam godi, da imate škodo.» Tako je že pač pri nas ljuba navada. In s prstom bi se lahko na nekatere takove dogodke pokazalo. Najbolj glasni pa so vedno tisti, katerih vedno manjka pri resnem delu — o če bi slo za sladke gibanjce in rumeno vince, tedaj bi bili poleg.

Je pa v resnici zadruga v naši okolici potrebna? In se da ista ustanoviti?

Obe vprašanji moramo potrditi. Ali premišljena mora biti stvar. Posvetovati se je, kam naj obrne zadruga svojo pozornost, v kateri kmetijski zadevi je najbolj potrebna. Po pravilih, katere z večine uporabljajo na Goriškem, ima gospodarska zadruga namen izboljšati gospodarski položaj združnikov. To doseže s tem da: a) nabavlja svojim členom gospodarsko opravo, živino, krmo, gnojila, semena, orodje, stroje in enako; b) prodaja kmetijske pridelke, izdelke in živino ter posreduje pri odjemanju blaga; c) napravljajo združne mlekarnice, semenišča, drevnice, trtnice, sušilnice, skladišča in enako; d) skrbi za izboljšanje plemena živine ter v to svrhu nabavlja in vzdržuje plemenske živali; e) povspenjuje strokovno izobraževanje združnikov sploh, s prirejanjem poučnih shodov in podpiranjem pri izšolanji na strokovnih šolah posebej.

Vse te naloge so lepe, ali vse se pri nas ne dajo izvršiti. Vzemimo le na pravo združne mlekarnice. Ako bi imeli primerno živino, in to bi bilo mogoče, potem bi bil na pr. na Cvenu pri Ljutomeru najlepši kraj zato. Daleč na okoli leže mnogoštevilne vasi imovitih kmetov, ki bi lahko oddajale mleko v takovo združno mlekarno. Toda bodimo odkritosrčni. Danes imamo na Cvenu in v okolici tako goveje pleme, da si ga ne upamo radi tujcu pokazati. Da pa bi mogoče bilo, je gotovo. Saj imajo na pr. na Nemškem 562 mlekarških zadrug z 39.766 členi. Ni treba ravno planine za dobro govedorejo. V Meklenburskem je sama ravnina in mnogo močvirja. Tam obstoji 81 mlekarških zadrug. Gotovo morajo imeti torej tudi primerno število lepe goveje živine.

Res, da se je pri nas do najnovejšega časa gojila z velikim uspehom konjereja. Ta bode tudi za naprej še dobiček prinašala. Ali le reja v resnici dobrih in lepih konj. Slabejše blago pa bode v bodočnosti gotovo malo cene imelo. Konjereju rastejo in tal veliki sovražniki: bicikel, električni tramvaj, automobil. V dunajski razstavi so stale letos lepe kočije, katere se prevažajo brez konj, katere goni le — motor. Že smo v Avstriji letos prvič imeli dirko med avtomobili. In ne bode dolgo, ko bomo tudi po murški dolini videli tako kočijo tiho in gladko po cesti bežati.

Zato menda tisti najboljše ravnaajo, ki se oprijemajo govedoreje, ki svoja polja uravnavaajo tudi za krmo. Treba pa bode zboljšati vse pleme in način oskrbovanja. Krava, ki mora celo zimo slamo žreti, ne bode dajala niti dobrega mleka niti dobrih telet. Pa tudi v tem se že spreminja.

Treba bode torej kmetijski zadrugi dati bolj občne podlago. Kakovo, to pa mora biti stvar temeljitega posvetovanja in pouka. Tudi ta bode prišel. Okrajni odbor ljutomerski bode sam skrbel, da dobimo od zadruge moža, ki bode najpoprej v javnem govoru potrebno iz svoje skušnje razlagal. Takrat pa naj bode udeležba velika in pride naj z

veseljem tudi tisti mož, ki je v imenovanem dopisu tako gorko zaželel kmetijske zadruge.

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) obhajajo danes svoj imendan. Bog jih ohrani v milosti in zdravju!

(Konjice.) Mrtvaška sv. maša za dušni pokoj rajne cesarice se je opravila v konjiški nadžupnijski cerkvi prav slovesno. Udeležili so se te žalostne slovesnosti vsi uradi, učiteljstvo, veteranci, požarni brambovci in izredno lepo število črno oblečenih gospa in gospodov tržanov. Po dokončani asistovani sv. maši je obstopilo pet duhovnikov tumbo, ki je bila s cesarskimi, od našega rojaka g. Puklna v ta namen darovanimi grbi in s cveticami krasno okinčana; pevski zbor, ki je med sv. mašo oskrboval koralno petje, zapoje libero, po kateri oficijator nadžupnik odmoli predpisane molitve. Pač vsem navzočim je ob tej priložnosti iz srca priklopela želja: Usmiljeni Bog daj usmiljeni cesarici večni raj.

(Iz Vitanja.) Odgovor na čestitko, katero je sklenil volilski shod v Paki pri Vitanju poslati sv. očetu k njihovi šestdesetletnici, smo ravnokar vsprejeli. Po knezoškofijskem konzistoriju v Mariboru je odgovoril vzvišeni papežev poslanec na Dunaju sledeče: »Nisem zamudil svetemu očetu naznaniti spoštljivo čestitko, o kateri se je govorilo v pisanju od prvega tega meseca« (septembra namreč). »Njihova Svetost so z živahno zadovoljnostjo isto spričevanje otroške ljubezni sprejeli in podelijo z naklonjenim srcem zaželjeni apostolski blagoslov«. Slava sv. očetu Leonu XIII!

(Iz Doliča pri Vitanju.) Občinska volitev v naši občini se je ravnokar izvršila. Dočim so že vse sosedne občine vpeljale slovensko uradovanje, se je v naši občini še vedno šopirila nemščina. Dozdajšnji župan, sicer jako pošten mož, je bil pač tako navezan na svojega velikonemškega pisarja v vitanjskem trgu, da je menda mislil, ka se bo gotovo svet razrušil, če si najme drugega tajnika, ki bi uradoval v domačem jeziku. No, dali smo slovo županu in njegovemu nemškemu tajniku. Svetu pa hočemo pokazati, da bo Dolič tudi še dalje obstal, če tudi bomo slovenski uradovali. Smešno je bilo v dan pred volitvijo, ko je nemški tajnik doličanski, rojen v Blatu pri Konjicah, povabil edinega »Nemca« v Doliču, ki pa ne zna ne ene nemške besede, da se dogovorita o nemških kandidatih za občinske volitve. Toda vse je bilo zastoj! Narodna zavest se je tudi pri nas že vzbudila tako, da smo prevrgli popolnoma odbor, ki sta nam ga nasvetovala nemški pisar iz Blata in njegova senca v Doliču. Tako se je razdrta tudi ta nemška trdnjava v konjiškem okraju. Koliko občin v konjiškem okraju še uraduje v nemščini? Prosim, naznanite nam v »Slov. Gospodarju«.

(Iz Središča) nam piše prijatelj: Ni se čuditi, da v Središču ne preneha svinjska kuga in da nam vsled tega vsak dan narasča že itak ogromna škoda. Živinozdravniki sicer prepovedujejo, da ne sme sosed k sosedu in tirjajo od posestnikov Bog vé, kaj vse, da se kuga ne razširi. Ali kaj to pomaga, ako oni sami hodijo od hleva do hleva? Mar oni ne morejo prenašati nalezljivih bacil kužne bolezni? Dogodilo se je pri nekaterih posestnikih, da so svinje še le z dnevom, ko je živinozdravnik hleve preiskaval, obolele. Kako naj bi bili torej posestniki prijazni tem ljudem. Namesto da bi nam prijazno odpomogli, dražijo nas samo s svojim večnim zapisovanjem, popisovanjem in predpisovanjem.

(Toča) je klestila 23. sept. pri Sv. Štefanu, Zibiki in v sosednih krajih.

(Razpok zvona.) Drugi veliki zvon počil je v nadžupnijski cerkvi v Rogatcu. Zvonovi so zavarovani pri društvu »unio catholica«, zatega del nima cerkev nikake škode.

(Hum pri Omoži.) Naznanjena šolska veselica v proslavo 50letnice cesarjevega vladanja se ni vršila tako, kakor se je nameralo, ker se je predpoldan zvedelo o grozni novici, da je naša preljubljena cesarica umorjena. Otroci bilo so samo pogoščeni, so deklamovali in peli dve kitici cesarske pesmi. Pozdrav je govoril g. načelnik M. Ivanuša, slavnostni govor pa nadočitelj g. A. Porekar ter oba naznanila strašen dogodek. Marsikatero oko se je rosilo. Hvala vsem vdeležencem in podpornikom, osobito starišem.

(Skomre pri Vitanju.) Kvatrni petek zvečer ob mraku se je med dežjem vsulo toče v toliki množini, da so jo po jarkih od vitanjske strani opazovali še v nedeljo, ko so šli na Skomre k službi božji. Sreča še je, da je neljubi gost klestil večinoma samo po gozdih, le nekoliko je zasegnil tudi njive, toda oves in hajdino so gospodarji bili brez malega že pospravili pod streho.

(Iz Slavšćine pri Sv. Andražu v Slov. gorici h.) Dne 23. septembra v petek popoldne ob 5. uri, je šel Alojz Šegola s kravo in juncem na njivo po voz naloženega koruzinja, in v tem hipu, ko misli zapreči, udari strela, ter ubije kravo in junca. Tudi Šegola se je zgrudil nezavesten. Še le čez eno uro je začel zopet dihati. V nedeljo 24. septembra je bil spovedan. Mogoče, da še okrevaja.

(Iz Laporja pri Slovenski Bistrici) se nam poroča, da je bila pri zadnji občinski volitvi začetkom septembra volilna borba med napredno-narodno-gospodarsko in nasprotno stranko uprav velikanska. Tudi nemščina je igrala v tej borbi svojo vlogo in sicer na pooblastilih. Žalostna prikazen v slovenskem Laporju!

(Iz zadretske doline.) Z dnem 1. oktobra t. l. počenši dovolila se je po vis. c. kr. poštne in brzojavne ravnateljstvu v Gradcu c. kr. poštna oddaja v Bočni. Zvezo ima s c. kr. poštним in brzojavnim uradom v Gornjemgradu ter obsega kraje Bočna, Čepel, Kropa, Podhom in Otok. Če tudi se je tej opravičeni prošnji dokaj oporekalo, vendar je končno le zmagala resnica in pravica. Željno pričakuje tukajšno verno ljudstvo tudi otvoritve nove župnije, za katero se je že vse potrebno storilo.

(Iz Polja pri Kozjem.) Žalostne poštne razmere vladajo povsod na Spodnjem Štajarskem, v Kozjem še pa menda najbolj. Tam gospodari in gospoduje nad svojo poštarico zagrizena posila Nemka, katero je rodila priprosta slovenska mati kake tri ure daleč od Kozjega. Ta odpraviteljica je odposlala oni dan neko pismo, namenjeno v Polje z razločnim dostavkom zadnje pošte: Podčetrtek, kar na Dunaj. Ko si je pismo ogledalo Dunaj, je romalo tretji dan v Pulj (Istra), četrti dan je slo iz Pulja in še le šesti dan je prišlo srečno v Polje, kamor je iz Kozjega malo uro hoda. Istega dne in prav s tistim poštним vozom ter prav s tistim naslovom je bila odposlana jedna dopisnica, katera pa je srečno zadela na pravi kraj, pismo pa ne. Slavna kozjanska ekspeditorica! Veliko takih kozolcev ste že prevrgli, mnogo imate na vesti, a enkrat se bo gospej poštarici vendar zdelo odveč, nam pa tudi! Vaša neuljudnost je obče znana, kakor tudi vaša nemška zagrizenost. Ako Vam Slovenci kozjanski niso ljubi, zapustite nas, mi se ne bomo jokali za Vami!

(Jednakopravnost, kje si?) Pred kratkim so bili premeščeni naslednji sodni pristavi: Albert Luschan iz Kranja v Ljubljano, Fran Peterlin iz Černomlja v Kranj, V. Kronasser iz Marenberga v Ptuj, Fr. Jagodič iz Kozjega v Slov. Bistrico in Fr. Rekar iz Vipave v Radovljico. Med temi sta dva Nemca Luschan in Kronasser in oba sta dobila izmed drugih najboljši mesti: Ljub-